

Pethőné Nagy Csillának

Még mindig azon tépelődik, hogy érdemes volt-e eljönnie hozzám? Csakhogy megnyugtassam, nem Ön az egyetlen, aki kételkedik az általam ajánlott terápia hatékonyságában. A pácienseim többsége nem nagyon hisz a gondolat erejében, az álmok gyógyító hatásában, a szavak mágikus hatalmában. Nem csoda, hiszen körülöttünk minden az anyagi világ uralmát hirdeti. Mégis felkeresnek, időpontot kérnek, megpróbálkoznak ezzel a rendhagyó lelki kezeléssel. Ki a barátai, hozzátartozói unszolására, ki kalandvágytól vezérelve vagy egyszerűen csak szabad akaratára hivatkozva dönt így. Hátha tényleg bejön, gondolják, s ha nem, hát annyi, több is veszett már Mohácsnál. Akit azonban kényszerítenek erre, annál általában kudarcot vallok. Ön azonban, remélem, nem ebbe a csoportba tartozik. Látom, eddig sikerült követnie a gondolatmenetemet. Kezdetnek ez nem rossz. Akkor hát továbbléphetünk. Nos, ha már megtisztelt a látogatásával, s ha csak ideiglenesen is, de rám bízta magát, azt ajánlom, hogy a továbbiakban tegeződjünk. Hatékonyabb ez így...

Szóval, nézz rám, lazítsd el szépen magad! Ne félj, menni fog ez! Nem baj, ha elsőre nem sikerül. Mással is előfordult már. Próbáld meg újra! Na, még egyszer... Még mindig túl feszült vagy... Ne gondold most semmi másra! Figyelj rám! Csak rám figyelj! Jól van. Lélegezz mélyen, egyenletesen! Ez az. Hunyd le a szemed! Háromig fogok számolni. Háromnál álomba merülsz. Egy..., kettő..., három...

Egy kertben vagy. Körülötted fák, bokrok, virágok, madarak. Érintsd meg óvatosan ennek a virágnak a szirmai! Hajolj közelebb hozzá! Érzed a kelyhéből feléd áramló bársonyos leheletet. Most pedig indulj el szép lassan ezen az ösvényen! Keresd a kaput! Hopp, már előtte is állsz. Lépj ki rajta! Vár rád a falakon túli világ. Fedezd föl! Fedezd föl önmagad! Gyere! Egy városba érkezted. Alkonyodik. A folyóparton sétálsz, egy macskaköves sikátorban. A túlsó oldalon fények gyúlnak, zenefoszlányokat sodor feléd az iszapszagú szél. Tétován lépkedsz a félhomályban. Mintha már jártál volna erre. Valamikor régen. Talán álmodban. Talán előző életedben. Nyugtalan vagy, mintha csapdába csaltak volna. Ne félj, ezúttal semmi bántódásod sem eshet. Azazhogy mégis!!! Vigyázz, egy árny vált el mögötted a ház falától! Egy macskaléptű, ragadozó tekintetű alak. Keze a zsebében. Lehet, hogy fegyver van nála. Igen, biztos, hogy bántani akar téged. Ne nézz hátra! Tégy úgy, mintha nem tudnál róla. Mintha teljesen lefoglalná a figyelmed a sötét sikátor, a magas falak, a világtalan ablakok sora. Most pedig gyorsítsd föl a lépteidet! Látod ott azt a hidat? Ha sikerül átkelned rajta, megmenekülsz. Oda már nem követhet tovább. Végy erőt a lábadat bénító ólmos fáradtságon! Ne, most semmiképp ne lassíts, ha kedves az életed! Kibírod. Már csak néhány lépés. Vonszold át magad a hídon! Jól van. Látod, sikerült. Megmenekülsz.

Körülötted békés emberek sétálnak. Az egyik kirakat előtt hosszú hajú lány hegedül. Lépj be ezen a kapun, menj föl a harmadik emeletre, majd nyiss be a folyosó végi ajtón! Ez az. Megérkezted. Most pedig visszafelé fogok számolni. Egynél magadhoz térsz. Három..., kettő..., egy... A kezelésnek vége, kinyithatod a szemed.

Látod, itt fekszel sértetlenül előttem a pamlagon. A pszichiátriai rendelőmben. Ez a valóság, amit pedig annak hittél eddig – a kert, a város, a sikátor, a ragadozó tekintetű alak, az utcán hegedülő, hosszú hajú lány –, az mind álom volt. Igen, ez a valóság. Most már elhiszed?

Pedig dehogy! Minden szemenszedett hazugság volt. A képzelet játéka, melynek én is részese voltam, aki bemesélve ezt neked galád módon rászedted. Nézz már körül! Látod?!... Otthon, vagy máshol vagy. Bárhol lehetsz, csak nálam nem. Amit az imént átéltél, illúzió volt csupán. Haszontalan hazugság. Éber álom. De azért, ugye, nem haragszol rám? Csak azt akartam bizonyítani neked, hogy tényleg van a szavaknak varázserejük. Még ha csak ideiglenesen is. Olvasás közben...

Figyelj rám! Csak rám figyelj! Jól van. Lélegezz mélyen, egyenletesen! Ez az. Hunyd le a szemed. Háromig fogok számolni. Háromnál álomba merülsz. Egy..., kettő..., három...

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szakács István Péter

Látó Szépirodalmi Folyóirat